

התורה המקורבית

קו המקורבים: 077-31-40-331

בס"ד גליון מט' פרשת כי תצא ה'תשע"ט

גליון שבועי לחניכי הישיבות בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

מאמר בפנימיות הפרשה, משרשי הדברים עד לעובדא ולמעשה

דרשתי קרבתי

~ כי תצא - למלחמה ~

ב. **יפת תואר:** בדברי רש"י מבואר העניין כפשוטו, שלא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע, וכיון שהתעורר לבו כחשק אליה, אין בידו להתגבר על זה, ואם לא יהיה בהיתר - יהיה ח"ו באיסור, ולכן התירה זאת התורה. אלא שבכל זאת יש כאן שתי סייגים: א. שתחילה ינוול אותה ורק אחר כך אם בכל זאת לא שבה תאוותו ממנו - תהיה מותרת לו. ב. התורה מבטיחה שמופו לשנואתה, ואם יישאר עמה יהיה לו בן סורר ומורה.

וכן הרמב"ן פירש העניין כפשוטו, אלא שמבאר מעט באופן אחר. לפי דבריו, ביאה ראשונה מותרת מיד בכדי להשקיט את יצריו. ואם רוצה אחר כך שתהיה לו לאשה, צריך לעשות את כל הסדר הזה - ממעם בין אדם להברו. שהרי רוצה לגיירה בעל כרחו, ואם כן צריך לתת לה זמן שתוכל להכיל זאת בנפשה, להרחיק מלבה את כל מה שהייתה שייכת אליו, ולהכין עצמה אליו.

ובאר החיים הקדוש מבאר כל העניין בדרך סוד ובדרך משל, וכפי שיתבאר להלן ב'ביאור הפנימיות'.

ביאור הפנימיות

ביאור הניצוצות

באר החיים הקדוש מבאר העניין כאמור בדרך סוד. ותוכן דבריו הוא (עם מעט תוספת על פי משנת הבעש"ט): שיש ניצוצות של קדושה בכל דבר בעולם, הן בדברי קדושה, הן בדברי רשות, ואפילו בדברים של זומאה ואיסור יש שם ניצוצות של קדושה ושל טוב, שנמצאים שם בשביה, וממתינים לצאת מהשבי ולהזור למקומם שבקדושה.

והנה הניצוצות של קדושה - שנמצאים בתוך הקדושה ובתוך דברי הרשות, יש לנו דרך לבררם ולעשות מהם קדושה. בדברי קדושה - בעצם השימוש בהם לקדושה, כגון שופר לתקיעה, לולב לנמילה, וכן תפילין וציצית ושאר דברי קדושה. ובדברי רשות - על ידי שמשתמשים בהם על פי תורה, ככשרות ועם ברכה, ועל פי פרטי ההלכה שבכל דבר (ויש עוד להרחיב בזה למעשה ואין כאן מקומו).

שני דרכים

אמנם הניצוצות ששבוים בתוך הזומאה, איך אפשר להוציאם, והרי איסור להתעסק בהם, וגם אם יתעסק בהם - הרי עושה זאת על פי איסור, ואם כן אינו יכול להוציאם לחירות. ואדרבה, עלול להכניס עוד ניצוצות לשביה ח"ו.

אלא שיש שני דרכים איך הם יוצאים מהזומאה אל הקדושה, וזה תלוי כמה חלקים של קדושה יש באותו הדבר. אם יש בו הרבה קדושה - נעשה מזה גרים, ומתהפך כולו לקדושה, כמו רות המואביה ונעמה העמונית, וכן שמעיה ואבמליון ורבי עקיבא ועוד. ואם יש בו מעט קדושה ורובו רע, אזי השם יתברך מסבב שיפגוש בדבר קדוש, ואז חלק הטוב שהוא המועט נדבק בקדושה ויוצא לחירות, והשאר שהוא רע נשאר כולו רע.

והדוגמא לזה הוא המעשה של שכם ודינה. שבתוך נשמת שכם היה נשמה קדושה של רבי חנינא בן תרדיון [שרמוז כמה שכתוב 'רחבת ידיים', רחב"ת ראשי תיבות רבי חנינא בן תרדיון]. ולכן דבקה נפשו בדינה בת יעקב, ועל ידי

פרשת כי תצא היא הפרשה השישית בסדר דברים. ובה מבוארים הרכה מצוות, בהמשך לפרשת שופטים ופרשת ראה, שבהם התחיל לפרט ולבאר את המצוות.

במאמר הקודם הרחבנו לבאר מה הוא הכלל - איזה מצוות חזר להזכיר בסדר דברים. ושם ביארנו שהחלוקה בין הפרשיות אינו באקראי אלא בדווקא. וממילא המצוות שהוזכרו בכל פרשה, שייכים בדווקא לאותה פרשה, ובפרט פתיחת הפרשה שיש בו עניין מכוון מאד, באיזה מצוה היא פותחת - שהיא היסוד לכל הפרשה.

והיסוד הזה שייך גם לכל פרשיות התורה, שבדרך כלל תחילת הפרשה הוא היסוד והתמצית של כל הפרשה. בהרבה פרשיות ניתן להבחין בזה מיד, ובשאר הפרשיות לפעמים קשה להבחין בזה ולהבין מה השייכות בין זה לבין כל הפרשה. אך המעיין היטב יבחין שבכל מקום הוא כך.]

* * *

פרשה זו פותחת בפרשת 'יפת תואר', שהוא לכאורה עניין צדדי לגמרי, וגם חורג מכל הכללים - כי לכאורה אין כאן 'מצוה' אלא 'היתר איסור'. ובהמשך הפרשה יש מצוות שהם לכאורה הרבה יותר עיקריים ו'דומיננטים'. ובכל זאת, בחר משה רבינו לפתוח פרשה זו במצוה זו, וכנראה שיש בה יסודות חשובים, וכפי שיתבאר בע"ה.

הקשויות בפרשה

א. 'כי תצא למלחמה' - כל הפסוק הראשון מיותר לגמרי, שהרי עיקר מה שבא לומר הוא ההמשך 'וראית בשביה וגו'' ואם כן היה יכול להתחיל משם. בפרט שכבר פתח בפרשת שופטים 'כי תצא למלחמה' ואם כן לא היה לו אלא להמשיך את העניין.

ב. מה ההדגשה 'ונתנו ה' אלוך בידך ושכית שכיו', והאם מצוה זו אינה שייכת באופן שלא היה כן, דהיינו שלא נצחו את המלחמה.

ג. עצם ההיתר של יפת תואר, הוא דבר שכולו תמוה. וכי כך דרכה של תורה - להתיר איסור משום שהיצר הרע הושק בו, אם כן ביטלת תורה מישראל. ובכלל תמוה איך בכלל ארע דבר כזה, הרי למלחמה יוצאים רק צדיקים שאינם יראים מעברות שבידם, ואיך מלאם לבם לדבר זה.

ד. מה עניין התהליך שצריך לעשות במשך ירח ימים - להחליף בגדים, ולנוול את שערותיה וציפורניה, ולבכות את אביה ואמה. כמה נפשך - אם היא מותרת, תהיה מותרת לגמרי. ואם לאו, מה יועיל כל זה.

ביאור הפשט

א. **כי תצא למלחמה:** באור החיים מבאר הפסוק הראשון בדרך הפשט, שכל ההיתר של 'יפת תואר' - אינו למי שהולך בשביל כך. אלא רק למי שיוצא 'למלחמה' דהיינו לשם מצוה. ואז מובטח לו שימסור ה' את אויביו לפניו, וישבה שכיו. ורק לאחר מכן, אם חשק בה יש את ההיתר של יפת תואר.

הדבקות הזאת נכנס בה חלק הטוב, ונשאר שכם מנוער מכל טוב. ומדינה יצא נשמתו של רבי חנינא בן תרדיון.

נפשם בהם תתעטף

וזה סוד העניין של יפת תואר. כי הנה כל מה שאדם חושק אינו סתם, אלא אם הנפש שלו נמשך אל הדבר, אות הוא שיש חלקים מהנפש שלו שנמצאים באותו דבר ונכודו מדברי הכעש"ט על הפסוק 'רעבים גם צמאים - נפשם בהם תתעטף', שאם אדם רעב או צמא לאיזה דבר, אות הוא שחלק מהנפש שלו עטופה באותו הדבר, והחלקים האלו הגיעו לשם על ידי עוונותיו או עוונות הדורות, והם ממתנינים ומצפים שיגאלם.

אלא שהנפש שלנו בעצמה מעורבת טוב ורע, ולכן אין אנו יודעים מה מושך אותנו לאותו דבר, אם חלק הטוב או חלק הרע. ולכן, אם המשיכה הוא אל דברי קדושה, בוודאי הוא טוב. ואם המשיכה הוא אל דברים אסורים - מסתבר שהוא מצד הרע, וצריך לברוח מזה. ואם אל דברי רשות - שם נמצא עיקר הברירה, וצריך לזה הכנעה הבדלה והמתקה, וכמו שיתבאר במקום אחר בעז"ה.

אבל אצל הצדיקים, שהנפש שלהם מבוררת ואו כשאדם עוסק במצוה בכל כוהו, שאז הוא לגמרי בתוך הקדושה) - אזי כל משיכה שיש להם הוא מחמת שיש איזה ניצוץ של טוב באותו הדבר, והם צריכים לתקנו. ולכן, מבואר הרבה בדברי הכעש"ט שכאשר בא מחשבות זרות, אינם באים אלא כדי להעלותם. כי מי שמחשבתו מבוררת, בוודאי אם נכנסה מחשבה אשר לא כדת, לא באה אלא כדי לעלות.

ולכן כאשר יוצאים למלחמה, שאז עמוקים במצוה - אם עלה בלבו חשק אל אותה יפת תואר, אות הוא שיש בה ניצוץ של קדושה, ואם כן צריך לתקנה. ולכן התירה אותה התורה כדי להוציא ממנה חלק הטוב. אמנם אין אנו יודעים אם צריך 'להפוך' את כולה לטוב וכמו האופן הראשון הנ"ל, וכדוגמת רות ונעמה, או רק להוציא ממנה חלק הטוב, ולהשליך את השאר. ובשביל זה צריך לנוול אותה, ואז אם עדיין יש לו חשק אליה, אות הוא שיש בה עדיין קדושה, וצריך להפכה אל הקדושה ואז תהיה לו לאשה, אבל אם אין לו חשק, אות הוא שכבר הוציא ממנה חלק הטוב ואז צריך לשלחה.

מלחמה על אויבך

והנה כל זה שייך לצדיקים כאמור. אמנם בוודאי מצוה זו, וכל הטמון בה - נמסר לכל ישראל, ויש בזה לימוד לכל אחד ואחד. ובשביל זה צריך להוסיף עוד ביאור, שבוה יתבאר השייכות שיש בזה לכל אחד.

בדברי האור החיים הקדוש מבאר העניין בדרך רמוז, שהפסוק מדבר על המלחמה של הנשמה עם הרע, ולכן נקט הכתוב בלשון 'למלחמה' (בפת"ח). דהיינו למלחמה הידועה. ומלמד הפסוק שאם יוצא למלחמה - יזכה בוודאי לנצח את המלחמה ויתקיים בו 'זנתה ה' אלוקיך בידך'.

ויש להמתיק העניין, על פי המבואר בליקוטי הלכות (ברכות הראיה ה). בתיקוני זוהר מובא שלאחר ראש השנה ויום כיפור שואלים מי ניצח במלחמה, והתשובה היא שמי שאוהו הכלי זין בידו אות הוא שניצח, ואלו הם הלולב וארבע מינים. ולכאורה הוא תמוה, כי אדרבה, מי שאוהו כלי זין אות הוא שעדיין לא ניצח, ומבאר שניצחון המלחמה ברוחניות - אינו כאשר 'מסיימים' את המלחמה, אלא בעצם מה שאוהו בידו כלי זין ונלחם, בזה בעצמו מנצח המלחמה, גם אם בפועל אינו מצליח, ורק כאשר הניח את הכלי זין מידו, אז נכשל ח"ו.

וממשיך האור החיים הקדוש ומבאר, שאז יזכה למצוא את הנשמה שלו שהיא 'אשת יפת תואר'. אמנם עדיין יש דרך ארוכה לפניו, לברר את הטוב מתוך הרע, וזה כל המהלך שמבואר בפרשה שצריך להפשיט את בגדיה הטמאים וכן שאר הדברים, עד שלבסוף 'זהייתה לך לאשה'. וכמבואר בדבריו באריכות.

התנגדות הרצון

ויש לחבר את שני הפירושים כאחד, ובוה יתבאר יסוד גדול למעשה ששייך לכל אחד. והעניין יתבאר על פי המבואר בליקוטי מוהר"ן (ח"ב סימן פב) על פסוק זה. ומבואר שם שעיקר המלחמה שיש לאדם, יותר מכל הנסיונות

והיצרים והתאוות שיש לו - הוא 'התנגדות הרצון', דהיינו האכזבות שיש לאדם, ממה שקורה עמו דברים שלא כרצונו.

ואין זה מוכרח להיות דברים גדולים, אלא אפילו דברים קטנים שאדם רוצה, ופתאום משתבש העניין ומתנהל שלא כרצונו - שההרגשה בזה קשה מאד, יותר מכל מיני ניסיונות קשים שיש לאדם בגשמיות וברוחניות. כי הוא מרגיש שיש כאן מיישה 'נגדו'. שהרי הוא רוצה 'כך' וארע למעשה 'כך'. וכל אחד מכיר זאת ויודע את המרירות שיש מזה, בגשמיות וכל שכן ברוחניות.

וזה מה שכתוב 'כי תצא למלחמה על אויבך' - דהיינו המלחמות שיש לאדם בעניין הרצונות שלו, כשהולך לו שלא כסדר. וכאן מגלה הפסוק מה הטעם שיש דבר כזה, ומה התכלית מזה. ובוה יתבאר עצה נפלאה איך להתנהג בזה.

שמים וארץ

כי יש מלחמה בין השמים והארץ - 'השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם', בשמים רואים ומרגישים את נוכחות ה', ובארץ אין מרגישים בזה. והתפקיד שלנו הוא להביא לידי כך שיהיה 'לה' הארץ ומלואה' - שגם בארץ יתגלה נוכחות ה'.

ויש שני דרכים להתקרב להשם יתברך מתוך הארץ - או בדרך ביטול והתעלמות ממצויאות העולם, או בדרך של חיבור העולם להשם יתברך. והדוגמא לזה הוא הגוף והנשמה, וכן איש ואשה. שהם שני הפכים, ובדרך כלל הם סותרים זה לזה, ואם רוצים לחבר אותם - יש שני דרכים סותרים; האחד - הוא שאחד מהם 'משתלט' ומכניע את הצד השני, והשני - שכל אחד יש לו 'מצויאות' משל עצמו, ואמנם הם אינם מריבים זה עם זה, אבל גם לא מאוחדים.

והדרך הנכונה הוא בדרך שלישית, דהיינו: לא להכניע בכה את השני, אלא אדרבה להכיר במציאותו ולתת לו את צרכיו, ומתוך כך הוא מעצמו מתקרב ומכבד עצמו. כך הוא לגבי הנשמה והגוף - שאם הנשמה מכירה במציאות הגוף, ומספקת לו את צרכיו כראוי, יכולה היא להביאו למצב שיהיה מפל אליה, וכן לגבי איש ואשה, ואין כאן מקומו (לגבי שניהם).

וכך הוא לגבי העולם. אם האדם נמשך אחר רצונו האמתי, ומושך עצמו רק לרוחניות - אזי משאיר את העולם מנותק ורחוק. ואם 'מוותר' על רצונו, ודואג למפל רק בעולם, אז העולם נשאר מנותק, ומנתק גם אותו. אבל הדרך הנכונה היא השלישית - להכיר במציאות העולם, ולהתעסק בו כראוי, ו'בתוכו' להאיר את מצויאות ה', ואז לאט לאט העולם מוזדך ונעשה יותר ויותר כלי לגילוי מלכות ה', עד שנעשה 'לה' הארץ ומלואה'.

ושבית שביו

וזה הטעם שיש לאדם התנגדות הרצון. כי הוא מטבעו [הרוחני] נמשך אל הרוחניות ולהשם יתברך, ומשאיר את העולם מאחוריו. ובשביל זה העולם מתחיל 'להתנגד' אליו, ומונע ממנו את הרצון שלו, כדי שיעצור את מרוצתו, וידאג לשתף את העולם עמו, ולחבר גם אותו להשם יתברך.

ועל זה אומר הפסוק 'כי תצא למלחמה על אויבך' - אם יש לך מלחמה עם הרצון, אזי תדע שהתפקיד שלך הוא 'זנתנו ה"א בידך', דהיינו שהשם יתברך נתן לך את הארץ בידך, כדי שתחבר אותה אליו, ולכן יש כאן התנגדות, כדי שלא תברח אלא תחבר גם אותה אליו.

והדרך לזה הוא 'ושבית שביו'. כלומר, עליך להכניס כביכול את השם יתברך ב'שביו', בכדי לפעול זאת. כי לכאורה איך אפשר להכניס את השם יתברך לעולם - הרי זה בזיון עבורו. בשלמא בשמים - שם נאמר 'על השמים כבודו', ושם כולם מכבדים אותו. אבל כאן הוא מבוזה ואין מכירים בו, ואם תחשוב עליו כאן בתוך דברי העולם, אתה כביכול לוקח אותו ככה לתוך מקום שאינו מכובד עבורו.

והתשובה היא שאכן כך הוא, ובכל זאת השם יתברך מכשך ממך 'לשבות' אותו בשביו, ולחשוב עליו גם בתוך העולם, למרות שזה לכאורה בזיון עבורו, ולכסוף דווקא זה יהיה תכלית הכבוד. כי רק כאשר הוא מתגלה בעולם, אז הוא באמת מכובד. ועל פי זה יתבאר גם המשך הפרשה, על פי המבואר בדברי האור החיים הקדוש.

התורה הנלמדת: ליקוטי מוהר"ן, חלק א' תורה ו'

הערת מערכת: במדור זה 'נלך' עם כל תורה תקופה קצרה עד שנצטרף לחבורת 'תמימי דרך' העולמית האוהזים כעת בתורה מ' וקי"ב

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

האדם שאין הולך לו כסדר ואומרים לו המתן והוא בכחינת ונפיק, וע"ז אמר והיה הכן הכבוד לשניאה, כי דייקא בן השנואה הוא הכבוד, כי עיקר עבודת האדם הוא בכחינת ונפיק, בכחינת הבקאות ושוב, כי זה עיקר הכיורורים שעוברים על האדם בזה העולם, ואז הוא עיקר הנח"ר שעולה מזה העולם וע"ז הוא עיקר קיבול השכר, וזהו והיה ביום הנחילו את בניו לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן הנשואה הכבוד, כי לעתיד לבוא עיקר קיבול השכר הוא דייקא על בן השנואה, בחינת הירידות והבלבולים וע"ז הוא עיקר הנחלה והשכר.

עניין בן סורר ומורה האריכו בו הראשנים מה שלכא"ו הוא פלא שאינו נהרג על חטא של חיוב מיתה, ויעו"ו ברמב"ן, ועפ"י דברי רבינו יובן שחפרונו הוא מה שאינו עוסק כלל בכבוד המקום ורק עוסק בכבוד עצמו שהוא מילוי הנאותיו, וממילא אינו כלל בשם אדם ואין שייך אצלו חיים, וזהו בחינת אינו שומע בקולנו, היינו שאינו רוצה כלל לשנות דרכו, כי אם רוצה בכבוד המקום אלא שנכשל באיזה חטא, או אפילו הרבה חטאים, אזי יש לו תקוה, כי עכ"פ רצונו בכבוד המקום, אבל הכן סורר ומורה אינו שומע כלל לדברי אביו ואמו כי הולך אחר שרירות ליבו ואינו מנסה כלל להפשי כבוד המקום וע"כ אין שייך אצלו חיים וממילא הוא חייב מיתה ודו"ק.

בתחילת הפרשה מבואר עניין יפת תואר במלחמה שהתירה התורה, ולא דיברה תורה אלא כנגד יצר הרע וכמבואר בדברי חז"ל ומובא ברש"י, ומוזה מבואר התחזקות גדולה מאוד שעל האדם לידע שאין מציאות של נסיון שמעמידים אדם בדבר שאינו יכול לעמוד בו, כי באופן שבאמת אינו יכול לעמוד בו הרי היתה התורה מתרת, וכמו שהוא ביפת תואר שהתירה תורה מחמת שהוא נסיון שאין האדם יכול לעמוד בו, ומוזה מבואר שכל נסיון שיש לאדם יכול הוא לעמוד בו והכל הוא לטובתו לתיקונו הנצחי (וכמובא עניין זה), ובאמת זה אחד מעיקר דרכי ההתחזקות בשוב שעל האדם לידע שהש"ת הביאו למצב הזה בהשגחה פרטית והכל הוא לטובתו כדי שיעלה הנח"ר לפני הש"ת דייקא מהמצב הזה (וזה ג"כ נלמד מפרשת יפת תואר שכפי פנימיות העניין מעם ההיתר בזה כי יש ביפת תואר ניצוצות השבויים שצריכים לידבק דייקא בנשמת ישראל וכמבואר באוה"ח הק', וזה ג"כ לימוד לכל אדם שכל ירידה היא לטובה כדי שיעלה הניצוצות הנצאים שם, ורק ע"י שירד לשם יוכל להעלותם, וכמבואר מזה הרבה בדברי מוהר"ן ת).

כי תהינה לאיש שתי נשים אחת אהובה ואחת שנואה, ידוע לרמוז על העליות והירידות שעוברים על האדם, בחינת עייל ונפיק, כי יש את הזמנים האהובים על האדם, שהוא בעלייה והולך לו כסדר, ויש הזמנים השנואים על

הערות וביאורים ||| פניני הערות וביאורים לפי סדר מהלך התורה

אות ב

בעולם, כפי מה שנכנס באמת לעסוק בכבוד המקום, ולכן אומרים לו המתן להבא ליטרה, כי זה הסיוע האמיתי שבוה נוצר ההויה האמיתית של האדם דהיינו חיפוש כבוד המקום, וזה העבודה של כתר שהוא בחי' כתר לי זעיר, היינו לשון המתנה, כי ע"ז זוכים להשגה של כתר כי כדי לזכות להשגת כבוד אלקים, מוכרח לעסוק בזה אף כשאינו מרגיש ההשגה הזו, וע"כ צריך לשמוע בזיונו ולשתוק, היינו במה שמתחיל בכל פעם מתחילה ואינו הולך לו כרצונו שזהו תכלית הזיון, וע"י שמתעקש להפשי כבוד ד' בזה הוא נכנס להויה אמיתית בעולם של חפוש כבוד ד', ואז יכול לזכות להארת הכתר שהוא הארת פני אהי"ה, וזה עניין אהורי שם אהיה שחוזר בכל פעם לתחילה, כי זה עיקר עבודת האדם כדי לזכות להארת אהי"ה שהוא הארת הכתר, להתחיל בכל פעם מתחלה שזהו עיקר בחינת ישמע בזיונו ידום וישתוק.

רבינו ממשיך ומגלה שא"א לזכות לכבוד הזה אלא ע"י תשובה ועיקר התשובה הוא מה שישמע בזיונו וישתוק, ולפום ריהטא משמע שהכוונה לזכות לכבוד המקום, וא"כ צ"ב שהרי זה עצמו התשובה, ואם היה אומר שא"א לזכות לכבוד אלא ע"י בזיונות היה אפשר להבין שכיון שאדם כ"כ עסוק בכבוד עצמו א"א לו להתחיל לעסוק בכבוד המקום רק ע"י השפלת כבוד עצמו ע"י הבזיונות, אבל אין כן לשון רבינו אלא שא"א לזכות לכבוד רק ע"י "התשובה" ועיקר התשובה הוא שמיעת הבזיונות.

אמנם באמת מובן מכלל העניין שהכוונה שא"א לזכות לכבוד הזה, היינו לכבוד אלקים, רק ע"י תשובה, וכ"כ להדיא בדברי מוהר"ן בריש הל' ר"ה ה"ד כשמעתיק קיצור התורה וזוה גופא מבאר מה שהתחיל לומר קודם שצריך למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום ועי"ז זוכה לכבוד אלקים, ובתחילה הדגיש שכל זמן שעוסק בכבוד עצמו אינו יכול לזכות לכבוד אלקים רק לכבוד מלכים, ורק ע"י שבורח מכבוד עצמו יכול לזכות לכבוד אלקים, וזה מה שממשיך לבאר כאן שכדי לזכות להשגה הזו של הכבוד אלקים, מוכרח לתשובה, היינו לחזור למקום הנכון שהוא כבוד המקום, וזוה מבאר רבינו סוד ושורש העניין, כי השגת כבוד אלקים היא באמת דבר גבוה מאוד ונמשכת מבחינת כתר, כי לית כבוד בלא כף, היינו שהוא האות הראשנה בתיבה שהוא עיקר הדבר, וכ' הוא גם כתר במהותו כי הכתר הוא שורש כל הספירות שזה בחי' י' והוא שורש היציאה לפועל של כל הספירות שהוא עו"י י' ויחד עולה כ', וע"כ כדי לזכות לאור הזה של הכתר שהוא השגת כבוד אלקים, צריך להמשיך הארה משם אהי"ה שהוא השם שמאיר בכתר.

כלל העניין שכדי לזכות להארת הכבוד צריך לעסוק בעבודת הכבוד גם כשאינו מאיר לו שזהו עניין ישמע בזיונו ידום וישתוק, עניין הבקאות בשוב גם כשאינו מצליח כרצונו, וכמבואר בדברי רבינו שהביא ע"ז הא דהבא ליטרה אומרים לו המתן, זהו אופן אחד כלפי הכבוד עצמו שכדי לזכות להארת הכבוד צריך לעסוק בעבודת הכבוד, להפשי כבוד ד' באמת, ובאופן נוסף הוא כלפי הכתר, כדי לזכות להארת הכתר שהוא הארת כבוד אלקים, צריך לעסוק בעבודת הכתר שהוא כתר לי זעיר, ובאופן נוסף הוא כלפי שם אהי"ה ושהוא ההארה של בחינת כתר, כדי לזכות להארת האהי"ה צריך לעסוק בעבודת האהי"ה לעשות לעצמו הויה בעולם, דהיינו להתחיל להיכנס ולעסוק בכבוד המקום, וכולם הולכים למקום אחד כי הכבוד הוא הארת הכתר שהארתו בשם אהי"ה, וכדי לזכות לזה צריך לעשות לעצמו הויה בעולם ע"י העבודה של כתר שהוא המתנה שבוה מחפש כבוד ד' גם בעת ירידה והושך, ועי"ז זוכה להשגה של כבוד ד' שהוא השגת הכתר שמאיר בכחינת שם אהי"ה, זהו כלל עניין המבואר באות זה שלפום ריהטא קצת קשה להבין קשר הדברים ובהנ"ל נתבאר היטב.

וממשיך רבינו לבאר שזה עצמו ג"כ מהות עניין האהיה כי כל זמן שלא עשה תשובה, היינו שלא נכנס לכבוד המקום ועיקר רדיפתו הוא אחר כבוד עצמו, הרי אין לו הויה בעולם, כי עיקר המציאות של "הויה בעולם" היינו מציאות אמיתית בעולם, הוא אם עוסק בכבוד המקום, כי כל מה שברא הקב"ה לא בראו אלא לכבודו וזהו תכלית כל הבריאה, וע"כ זה עיקר מציאות ההויה

ועפ"י מתבאר במה שמגלה רבינו סוד דברי חז"ל שהבא ליטרה מסייעין לו, שאומרים לו המתן ושוה רמוז חז"ל בהמשל שהביאו דבר למדוד אפרסמון

אומרים לו המתן שאי"ז בגדר נסיון או בדיקה וכיוצ"ב, אלא בזה עצמו "נכנה" הסיוע להיטהר, כי האדם רוצה להיטהר ולהתקרב להשי"ת, אבל טבע האדם הוא עדיין דבוק בכבוד עצמו, וממילא גם הרצון שלו להתקרב להשי"ת מעורב בזה הרצון להצליח שהוא עניין כבוד עצו ובאמת אי"ז הצלחה כלל שאדרכא עי"ז האדם מתרחק מהשי"ת בבחינת ורם לבבך ושכחת, וע"כ מוכרחים לומר לו המתן, ובזה שהוא ממתין ואינו מצליח ואדרכא נופל וכו', והוא מתחזק להפש רק את השי"ת, בזה עצמו נעשה לו הויה אמיתית בעולם של חיפוש כבוד ד', כי זה מרגילו ומלמדו להפש כבוד ד' כי רק עי"ז יכול האדם להתחזק בעת שאומרים לו המתן ושומע בזיונו שאינו הולך לו בעבודת השי"ת כרצונו, וממילא כיון שמתרגל להתחזק במה שעכ"פ השי"ת מתכבד על ידו, בזה הוא נכנס להויה האמיתית בעולם שהוא חיפוש כבוד ד', ואז הוא נוצר כביכול כמציאות אמיתית שאיכפת לו מכבוד ד', ואז יכול לזכות להארת כבוד ד' ולהצליח בעבודתו ולא יתרחק מזה ויכנס לגאווה, רק אדרכא יחפש מיד רק כבוד השי"ת ועסוק בדרכי הבקיות ברצוא לחפש תמיד איך שייך יותר ויותר לכבוד כבוד השי"ת, וכ"ז הוא בזכות מה שאמרו לו המתן שע"ז נכנה המציאות של האדם האמיתי והכח שלו לחפש רק כבוד השי"ת ודו"ק.

ובזה מובן מה שאחורי פני אהי"ה הוא גמט' דם, והיינו מה שהזכר בכל פעם לאחוריו כל זמן שעדין לא האיר שם אהי"ה בשלימות כי עדיין לא נמשך הארת פני אהי"ה, כי אין כאן רמו בעלמא ואופן של צירוף של אהוריים, אלא זהו מהות העניין מה שהזכר "בכל פעם" לאחוריו ומתחיל מחדש, שזה עיקר הבזיונות שעוברים על האדם שמתחיל להיכנס לעבודת ד' ונפול ומתחיל מחדש וכך יכול לבור על האדם שרוצה להיכנס לעבודת ד' באמת אלפים ורבות פעמים, ועיקר ההצלחה האמיתית הוא רק כשיודע ומהזק את עצמו להתחיל בכל פעם מחדש, לחזור לתחילה, ועי"ז מאיר לו הארת פני אהי"ה, היינו שנעשה כביכול הויה בעולם, כי כל זמן שהאדם עסוק בכבוד עצמו ואו בבחינה ומדרגא זו שעדיין עסוק בכבוד עצמו באמת אין לו הויה, וע"כ הוא כמזב של אחורי פני

אהי"ה שהוא בחינת ההתחלה מחדש שהוא גמט' דם, כי זה "המהות" של יצירת הארת ש אהי"ה על האדם לזכות להויה אמיתית, מה שמתחיל בכל פעם מחדש, וזה עצמו מה שהוא בגמט' דם כי השפיכות דמים ובזיונות ומוכרחים לעבור על האדם כדי שיצא מכבוד עצמו ויכנס לכבוד המקום שרק זה הויה האמיתית של האדם בעולם ובלא זה אין לו הויה כלל, כי י לו דם, שמחפש תאוות וכבוד עצמו, וע"כ מוכרח להכניע הדם הויה ולעשות מזה דום לד', ששותק ומבטל עצמו להשי"ת, ומשמה עצמו ומחזק עצמו במה שיש להשי"ת כבוד דייקא מההתחזקות שלו בעת הזו, ובזה הוא ממשיך על עצמו בחינת הויה שמאיר עליו אור שם אהי"ה שבזה הוא נעשה מציאות של הויה בעולם, היינו שיש בעולם "אדם" זה מי שעוסק בכבוד השי"ת הן בעלייה והן בירידה, ועיק ההרגל לזה הוא דייקא בעת הירידה, וכשזוכה להתרגל לזה או יכול לזכות להשיג כבוד אלקים ולהמשיך לגלות כבוד השי"ת בדרכי הבקיות ברצוא, לחפש כל הזמן עוד ועוד כבוד השי"ת עד שאף כשזוכה לתשובה שלימה יעשה תשובה על תשובה, ואז יזכה יותר להשגת הכבוד, ויעשה יותר תשובה כי לפי עוצם ההשגה עכשיו מתבייש ביותר מהשי"ת וכך הוא עד אין סוף, אבל ההתחלה והיצירה וההויה של הדבר הוא דייקא ע"י מה שהזכר לאחוריו בכל פעם שבזה הופך הדם לד' ובזה עצמו נתהפך החזרת פני אהי"ה להארת פני אהי"ה עד שזוכה להארת הכבוד והכתר ודו"ק.

ויש בזה נקודה נוספת שעל האדם לידע שענין ההתחזקות שמחזק את עצמו במה שהשי"ת מתכבד בו ויש לו נה"ר ממנו, אינו חיוזק בעלמא, אלא הוא הארה נוראה מאור הכתר, כי באמת הוא דבר שהוא למעלה מכל השכליים והוא שייך למקום שורש הרצון שהוא בחינת אור הכתר, ומזה מובן עוצם מעלת הדבר הזה, וע"כ באמת מאוד קשה לאדם להזק עצמו בעת ירידה במה שיש להשי"ת כבוד על ידו, כי באמת צריך לזה הארה מאור הכתר, אבל ע"י שמחזק את עצמו באתערותא דלתתא עי"ז נמשך לו התחזקות מאור הכתר ודו"ק.

הקיבוץ הגדול

יחד רבבות אלפי ישראל מכל החוגים והעדות

אומן ראש השנה

תבוא... תרגיש... תבין...

ההבטחה של רבי נחמן מברסלב

"והזכיר רבינו נחמן מברסלב לעשות כרוז שכל מי שסר אל משמעתו ומקורב אליו, יהיה אצלו על ראש השנה לא יחסר איש, ומי שזוכה להיות על ראש השנה, ראוי לו לשמוח מאוד מאוד. אכלו מעדנים ושתי ממתקים כי הדות ה' מעוכס' (נחמיה ח),".

"ענה ואמר: הראש השנה שלי הוא הירוש גדול, והשם יתברך יודע שאין הדבר הזה בירושא מאבותי, רק השם יתברך נתן לי זאת במתנה, שאני יודע מהו ראש השנה, לא מבע"א אתם כולכם בודאי תלויים בראש השנה שלי, אלא אפילו כל העולם כולו תלוי בראש השנה שלי".

כדברים האלה נשמע מפיו הקדוש כמה פעמים שרמז לכל אחד ואחד כמה גדולה המעלה של מי שיזכה לבוא על קברו הקדוש והנורא, כי בודאי ישמע דבריו ויעזור וישיע לו בכל מה דאפשר.

מקור: שאסוריו בו שאני יודע לתקן אותו כל השנה בראש השנה יכול לתקן מי שיבוא אליו.

קו מידע אומן,
כל המידע לנוסעים לראש השנה:
033-08-1185

אגודה ציפית לעשות כרוז

ואמר: הָרֵאשׁ הַשָּׁנָה שְׁלִי
עוֹלָה עַל הַפֶּל! אִישׁ בַּל יַעֲדֵר!

לעילוי נשמת החסיד
רבי ישראל פינטו זצוק"ל

שעון מעורר

מה ההבדל בין שעון מעורר – לאזעקה בצבע אדום?

למה כששומעים אזעקה – נבהלים, וכששומעים שעון מעורר – לא נבהלים אלא 'מתעוררים' (או ממשיכים לישון...)?!

* * *

בראש חודש אלול – מתחילים לתקוע בשופר ולומר סליחות.

מה המטרה של תקיעת השופר והסליחות, ומה בעצם המטרה של כל ה'אלול'? לכאורה כדי להתעורר. אבל לפעמים (או יותר) – במקום 'להתעורר', נבהלים ונלחצים, או לחילופין, נעשים אדישים ומאובנים.

יש כאן תהליך אבסורדי. בכל הג ומועד, ובכל נושא ביהדות – אנחנו יודעים שיש ירידת הדורות; 'פעם' היו מרגישים שבת / פסח / תפילה / יראת שמים – בצורה חזקה מאד, ו'היום' חלש יותר. זה מוכר ולגיטימי. אבל כשזה מגיע לנושא של אלול וימים נוראים – זה לא 'ירידת' הדורות אלא משהו אחר לגמרי. זה לא נהיה 'חלש' יותר, אלא נהיה ההיפך הגמור.

כולנו מכירים בעל פה את התיאורים על חודש אלול – איך שהוא היה נראה פעם; אם זה בשיבות, ואם זה בחצרות הצדיקים. יודעים לצטט את מה שהיו אומרים בנוכח הדוק 'כל השנה צריך להיות אלול, אבל אלול זה הרי אלול... יודעים לספר על הדגים שרועדים, ולצטט את האמרה 'כמה עלינו לרעוד על כך שאנחנו לא רועדים'!

וכל התיאורים והציטטות האלו והאחרות – לא רק שאינם מעוררים, אפילו לא חלש, אלא אדרבה, גורמים לאדישות או לגיחוך... ובמקרה הטוב (אם הוא קיים, ואם אפשר לקרוא לזה 'שוב') – הוא גורם ללחץ ועצבים. מה הסיפור?!

* * *

שעון מעורר מצלצל – כשצריכים לקום ליום חדש, או להיזכר באיזו מטלה. לא מדובר במשהו מפחיד או מלחיץ, אלא במשהו שאנחנו מוכנים לקראתו, יודעים במה מדובר, וערוכים אליו. כל שנשאר הוא 'לעורר' אותנו מהשינה, ולהתחיל את התהליך הכריזמטי והמוכר של היום החדש.

לא כן כששומעים אזעקה. האזעקה מודיעה על משהו שאנחנו לא יודעים איך להתמודד אתו. הוא לא תלוי בנו, ולא ביכולת שלנו להתמודד אתו. ובקיצור: הוא מעדכן על משהו ש'גדול מאתנו'. ולכן, הוא מעורר בהלה, או במקרה החמור יותר, גורם להתאבנות. שני תגובות של 'היסטריה'!

* * *

תקיעת שופר, סליחות, ואלול – לא אמורים לשמש כאזעקה, אלא כשעון מעורר.

כמו שהשעון מעורר, מזכיר לך לקום ליום חדש. כך השופר מזכיר ואומר לנו: יהודי יקר, נרדמת קצת ונפלת לכל מיני חלומות ופנטזיות. הגיע הזמן להתעורר ולחזור הביתה, למקום האמתי שלך, להיות קרוב לה'. וזה מה שהוא

קביעת תאריך להתונה

ערב ראש חודש אלול.

יש 'בין הזמנים', יש 'חודש אלול' – ויש 'ערב ראש חודש אלול'!

* * *

ערב ראש חודש אלול, הוא יום לא מוגדר. 'בין הזמנים' הוא כבר לא, לא מתאים ביום הזה לעשות טיולים ואטרקציות. 'חודש אלול' הוא עדיין לא, כי הוא רק ערב ראש חודש. עוד לא התחיל החודש, ועוד לא התחיל ה'זמן'!

אז הוא יום כזה של 'הכנות'. מתכוננים להתחלת הזמן, מתכוננים לחודש אלול, אשכנזים מכינים את השופרות והספרדים את הסליחות. ומשתדלים לחטוף יום כיפור קטן, כמו כל ערב ראש חודש, ואולי קצת יותר, כי סוף סוף זה 'ערב ראש חודש' האחרון של השנה.

זה בהחלט זמן, להתפלל על זמן מוצלח, על שנה חדשה, ועל כתיבה והתימה טובה. אבל זה לא כל הסיפור.

* * *

ערב ראש חודש אלול – הוא יום מאד מיוחד.

משה רבינו עלה לשמים 'שלוש פעמים' לארבעים יום (לשיטת רש"י). הפעם הראשונה – מיד לאחר קבלת התורה, להורדת הלוחות הראשונות. הפעם השלישית – מראש חודש אלול עד יום הכיפורים, להורדת הלוחות השניות. ועוד פעם אחת כאמצע – מ"ח תמוז עד כ"ט אב, ערב ראש חודש אלול.

בפעם הראשונה והשלישית – השם יתברך היה 'ברצון'. אך בפעם השנייה והאמצעית – הוא היה כביכול 'בכעס', ומשה רבינו עלה כדי לרצות אותו. סיום הריצוי, שבסופו הגיעה ההזמנה 'פסל לך שני לוחות אבנים' – הוא ביום הזה, ערב ראש חודש אלול.

כתוצאה מההזמנה הזאת, משה רבינו עלה פעם שלישית, לארבעים יום שסיומם הוא יום כיפור, ויום נתינת הלוחות השניות. נמצא שכל היום כיפור והלוחות השניות – הם תוצאה והמשך של היום הזה שנקרא 'ערב ראש חודש אלול'. ביום הזה, ניתנה 'ההזמנה' ו'קביעת התאריך', ואחר כך נותר רק 'הביצוע'!

* * *

אם כן, מדובר ביום גדול ומיוחד – יום של ריצוי, יום של התפייסות, ויום של הזמנה.

ביום הזה, כביכול יוצאת קריאה של חיבה, מהשם יתברך לכל אחד מאתנו. ואימרת: היינו קצת רחוקים לאחרונה, היה בין המצרים, היה בין הזמנים, וגם לפני זה הקשר שלנו לא היה מי יודע... אז זהו, הכל מאחורינו. כעת אני מזמין אותך לימים של התקרבות, רצון וחיבור.

את האמת! אחרי הזמנה כזאת – זה לא אלול אחרי?! האם לא תגיע לראש השנה ויום כיפור – עם הרגשה של מוזמן ראשי? בוודאי שכן.

* * *

המסקנא הראשונה והעיקרית מכך הוא, שהגישה ל'אלול' מוכרחת להיות גישה של 'פנימיות' ולא של 'נגלה'.

'פנימיות התורה' – הוא בעצם ה'קודים' שמאחורי התורה, או במילים אחרות 'הסודות' מההדר הפנימי'. אלו הם הכלים והאמצעים שעל ידם אנו יכולים לזכות לקיום התורה. אם זה באמצעות הכנת מהות התורה ומצוותיה, ואם זה באמצעות גילוי דרכים 'עוקפות תורה', שהמרכזי שבהם הוא 'תשובה', שאיננה מסתדרת כלל עם הכללים של התורה, אלא פשוט 'עוקפת' אותם.

'הקוד' והסוד' הראשון והמרכזי של פנימיות התורה – הוא הודש אלול. ולכן הוא בדיוקא 'לא' כתוב בתורה, כי הוא עוסק במשהו ש'מאחורי הקלעים'. ורק מתוך כך ניתן לגשת לאלול. וזה אומר בקיצור ש: אלול אינו עוסק ב'כמות' אלא ב'מהות'. אלול אינו עוסק בלהראות כמה אתה 'רחוק', אלא כמה אתה 'קרוב'. והוא לא דורש עוד 'עשייה' אלא יותר 'בירור' ו'בחירות' כמה שממילא כבר עושים.

במאמרים הבאים בעז"ה נשתדל להתמקד בכמה וכמה נקודות

מרכזיות של 'אלול' – המבוססות על פנימיות התורה. ואשר יתנו לנו גישה מפוכחת ומעשית לחדש אלול, מתוך מפיחיד ומועיל.

הכי פשוט שיש

מה צריך לעשות באלול?

שאלת המיליון. ואולי פשוט צריך 'לא לעשות'! או מדויק יותר: לא להתמקד ב'עשייה' אלא ב'מהות'.

* * *

קבלנו את התורה, ומעדנו. ביום בו שהיינו אמורים לקבל את הלוחות הראשונות – הם נשברו, וחזרו כלעומת שבאו. זאת אומרת שמהו השתבש, לא עבד לפי התכנית ולא התאים לכללים. ובכן, מה הפתרון? לוחות שניות.

משה רבינו עולה שוב לשמים, להביא שוב את הלוחות. במחנה ישראל תוקעים בשופר ומזהירים שלא ליפול שוב באותה טעות, ואכן, הוא חוזר לאחר ארבעים יום עם לוחות. והפעם, הכל בסדר. הלוחות הגיעו בשלום, וקיימים בידנו עד עצם היום הזה.

מה ההבדל? האם הלוחות השניות, הם אותם לוחות רק במהדורה שניה? אם כן, האם לא היה אפשר פשוט 'לתקן' את הלוחות הראשונות? ומה בעצם 'שמר' עלינו שלא ליפול בפעם השניה כמו בפעם הראשונה?

* * *

יש הבדל מהותי – בין שתי הפעמים, ובין שתי הלוחות – הראשונות והשניות.

הלוחות הראשונות היו מאד רציניות ונוקשות. הם באו לספר לנו מה 'צריך' לעשות, ואיך אמורים החיים 'להיראות' לכתחילה, וגם מה יקרה אם לא. כשהייתה מעידה, התורה בעצמה הסכימה לקביעה 'ענתה הניחה לי ויהר אפי בהם ואכלם' ה"ו. כי מה לעשות – זו תורה, וזו שכרה.

היה אצל הצדיקים – מישהו שדופק בדלת, ואומר: הגיע זמן מנחה, או כמושגים שלנו: הגיע זמן ארוחת צהריים...

אבל כאשר זה הופך להיות אזעקה; אתה שומע שופר – אתה שומע צרות ועונשים, רואה פרצוף זועם, ומרגיש חומא ורשע. זה הרגשה של משהו מפחיד, ש'גדול עלינו'. לא פלא, שהוא גורם ללחץ, או גרוע יותר, להתאבנות שהופך לציניות. וכך נהפך האלול המתוק מאני לדודי ודודי לי' למשהו שצריך לקרוע מלוח השנה.

השופר המתוק, כפי שלמדנו הצדיקים, אומר לנו: ישנת עמוק ילדי, ואתה לא רוצה להיות בתרדמת כל החיים. אז הנה, באתי להעיר אותך ונלך ביחד לבית הכנסת. היש מתיקות גדולה מזה? זה הרי ממש חרוזים עם המזמור 'לדוד, ה' אורי וישעי' – שגם אותו 'משום מה' אמרים באלול!?

אלול מן התורה מניין?

מי המציא את אלול?

האם יש לזה בכלל מקור, ואולי בכלל זו המצאה של המשגיחים...?

* * *

אלול – לא כתוב בתורה.

'הודש הראשון' (ניסן), 'הודש השלישי' (סיון) ו'הודש השביעי' (תשרי) כתוב בתורה. אבל הודש השישי (אלול) – לא. והאמת, שגם ראש השנה שכן כתוב בתורה – לא כתוב שזה יום הדין, אך על כך בהזדמנות אחרת. אלול, ועוד כהכנה ליום הדין – בוודאי שלא כתוב.

זה אמנם לא כתוב בתורה, אבל זה הגילוי הראשון של 'פנימיות התורה'. מי ש'חידש' את זה – הוא משה רבינו. כשעלה להר בפעם השלישית, היה זה בראש הודש אלול עד יום כיפור, שאז הוריד את הלוחות השניות. ואז, הפכו הימים האלו לימי רצון ורחמים, עד עצם היום הזה.

* * *

מעניין לגלות, שהנושא הזה ממשיך להיות אך ורק 'פנימיות התורה' – לאורך כל ההיסטוריה. לאחר משה רבינו, הבא בתור שמזכיר את 'אלול' כמושג – הוא רבי שמעון בר יוחאי, רבן של ישראל בפנימיות התורה. בזהר הקדוש על הפסוק 'ובכתה את אביה ואת אמה ירה ימים' מכואר שהכוונה היא להודש אלול, שהוא הודש של תשובה והתקרבות.

אחרי הזוהר הקדוש, יש לזה אזכורים קלים מאד בדברי הו"ל והגאונים. אבל הביטוי הממשי שהוא מקבל הוא רק בזמן האר"ל, שגילה 'כוונות' מיוחדות להודש אלול, ובכך הפך אותו להלכה ולמעשה להודש מיוחד עם הנהגות מיוחדות. בעקבות כך החלו המנהגים המוזכרים בשולחן ערוך והרמ"א, באמירת מליחות ותקיעת שופר.

וכי שהפך את זה ממש ל'נושא' ששמו 'אלול'. כלומר, להודש שכל הדיבור נסוב סביב 'אלול', עם כל מיני התעוררות והנהגות מיוחדות בכל נושא ועניין – היה הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים, כפי שניתן לראות בספריהם הקדושים ובספרי הדורות. משם זה התפשט גם לעולם הישיבות ולכל העולם, והדבר פלא.

כשאתה בלחץ ממשוהו שאתה 'חייב' להצליח בו, קרוב לוודאי שלא תצליח. כל נסיון, וכל ספק נסיון, מספיק רק שמשוהו לא בדיוק כשורה 'הוא אמר בשעה שש, וכבר שש ודקה'... – מערער את היציבות, ועלול לגרום לנפילה, מה שאכן קרה.

הלוחות השניות – לא מורידים כהוא זה מחומרת הלוחות הראשונות, אבל באים לספר לנו עוד כמה דברים, 'סודות מההדר'. הלוחות השניות מספרות לא רק מה 'צריך', ואיך החיים 'אומרים' להיראות – אלא מה באמת קורה, ומה הם החיים בעצמם.

* * *

הסוד של אלול, הוא: אני לדודי ודודי לי. זו אכן לכאורה הזמנה ל'תנועה', אבל גם ובעיקר 'עובדה'. אתה קרוב לה, וה' קרוב אליך. זאת עובדה, ויודע מה, גם אם לא תרצה...

הלוחות השניות ניתנות לא 'במקום' הראשונות, אלא 'ביחד' אתם. הלוחות השניות מצטלמות על 'רקע' של לוחות שבורות. כלומר, גם אם לא עמדת במשימה, והלוחות נשברו והם עדיין שבורות, הסיפור לא נגמר, כי הוא פשוט לא יכול להיגמר. אם היית גוי – זה היה נגמר, אבל אתה לא.

ובגלל שאתה לא, יש מערכת 'עוקפת' שנקראת 'ג' מדות, שבכלל לא מתחשבת ב'נתונים' אלא בקוד הבסיסי – שה' אוהב אותך ויהי מה. אלול, תשובה, ולוחות שניות – באים לומר מסר בסיסי מאוד: יש מצב שהלוחות יכולות להיות שבורות וצריך להיזהר מזה, אבל אין מצב שהקשר שלך עם ה' יהיה שבור.

זה אמנם לא יכול להיות כתוב בלוחות ראשונות, כי זה 'לא רשמי', אבל זה כן מופיע עם לוחות שניות כי זה 'אמתי'!

ואם כך, אז כבר למה לא להשאיר את הלוחות שלמות? אם אין לחץ, ואתה בכל מקרה קרוב, אז למה לא ליהנות מזה? תלמד, תתפלל, תעשה מצוות, ותינה. כי באמת אין דבר יותר טוב מזה, אם רק תוציא משם את המרכיב של ה'לחץ' וה'חייב'!

'אומרי' סלה נא

מאד קל להגיד 'סליחה'.

הרבה יותר קשה 'לבקש' סליחה, בפרט אם יש באמת על מה, וכל שכן כשמדובר בסיפור רציני.

* * *

הספרדים כבר החלו באמירת סליחות, והאשכנזים מצטרפים מאוחר יותר (אם כי אין בזה איסור ברכה לבטלה ולא חשש קטניות לומר ביהד עם הספרדים...).

מקורב יקר! מאזינים לך!

יש לך הארה בעבודת ה'? אתה מוזמן לשתף בה את כולנו בקו

'חניכי הישיבות' – ברסלב: 077-31-40-331 בשלוחה: 42

וזה פשוט קורא. עם ישראל בהמוניו, ובכל גונו – מתעורר לפתע, ומתחיל להיאסף קבוצות קבוצות, ככל מיני מקומות ובכל מיני צורות ואופנים – לאמירת סליחות. אצל הספרדים זה מאד בולט – אין מי שלא אומר סליחות (לפחות פעם אחת), אם זה הרדי, דתי, מסורתי או חילוני, סליחות לא מפספסים ויהי מה.

איפה שרק הולכים – פוגשים אמירת סליחות. אם זה בכותל המערבי, אם זה במירוץ /או שאר קברי צדיקים, ואם זה בכל מיני אירועים כינוסים והודמוניות. הכל מלא. קבוצות גדולות וקטנות, עומדים ואומרים סליחות. מי כעמך ישראל.

* * *

אבל זה מאד מוזר.

מה הכוונה 'אמירת' סליחות? סליחה הוא לא דבר ש'אומרים' אלא דבר ש'מבקשים'. ובדרך כלל גם לא מספיק לבקש, אלא צריך לעבוד קשה כדי לפייס ולהשיג את הסליחה המבוקשת. סליחה שרק 'נאמרת' – לא רק שאינה משיגה את פעולתה, אלא אף מרגיזה עוד יותר.

ולא, לא אנהנו המצאנו את המושג 'אמירת' סליחות (בשונה מהרבה המצאות אחרות שכן נולדו אצלנו, כמו: 'עשיית שהרית' 'מתי אתה עושה בר מצוה' וכדומה). אלא זהו הלשון שמובא בספרים, ויתירה מזה, באחד הפיוטים הידועים (מלאכי רחמים) אנו מכנים את עצמנו 'אומרי סלה נא...'

השאלה היא לא רק על המילה 'אמירה'. אלא גם על כל הצורה שהיא נעשית. אומרים סליחות, וממשיכים את החיים כרגיל. בפרט בדוגמאות שהוזכרו לעיל, בהם באים קבוצות קבוצות של חילונים, לובשים כיפה לחצי שעה, 'אומרים סליחות', ומורידים את הכיפה...

* * *

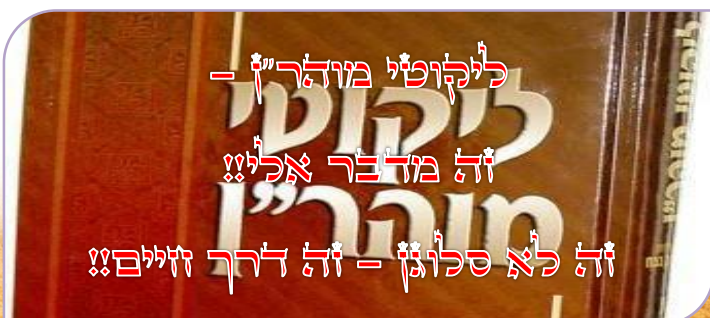
יש בזה משהו עצום.

הרי אנהנו לא באמת רוצים להיות כאלו. עם ישראל ושום יהודי לא רוצה להיות חילוני וגם לא רוצה לעבור עבירות. רצוננו לעשות רצונך. אלא שיש שאור שבעיסה שמפיל את היחיד, ואת הגלות שמפילה את הכלל. ולכן אנהנו נראים כמו שנראים. כמו בבית הולום, זה לא נראה יפה, אבל את מי אפשר להאשים?

אז ברור שצריך טיפול רציני, שיהוויר אותנו למקום הטבעי והנכון, ולהנהיג קבועה בריאה ונכונה. ואת זה צריך לעשות כל השנה, לא לבד כמוכח, אלא בעזרת הצדיקים רופאי הנפשות, שיש להם רחמנות אמיתית ויודעים להדריך אותנו לאורך הדרך מהמחלה אל הבריאות.

אבל דבר ראשון – צריך בירור של הזהות, מי אנהנו באמת, ושאנהנו באמת לא שייכים לכאן, ולא הפכנו את זה למשהו 'בריא' ו'מומלץ', אלא למשהו 'חולה' ו'מאולץ'. ואת זה עושים באמצעות אמירת סליחות.

אמירת סליחות פירושו אמירה ברורה: 'אני חולה' לא טוב לי כאן. האמירה הזאת לא הופכת אותנו לבריאים, אבל לפחות מבחירה בצורה חד משמעית שאני רוצה להיות שייך למחלקת הבריאים ולא להתאזרה בבית הולום. מתי זה יקרה? לא יודע, ה' יעזור שבקרוב. אבל ההכרזה הזאת היא תחילת התהליך.

היוצר המוזיקאלי משה יעקב בן ארויה בסינגל חדש: כל העולם כולו תלוי בראש השנה שלי

כל מי שזכה להיות נכלל בקיבוץ הקדוש באומן אצל רביה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א בוודאי מרגיש את ההתרגשות ההולכת וגואה לקראת ימי ראש השנה במחיצת רביה"ק זיע"א באומן. היוצר המוזיקאלי משה יעקב בן ארויה משחרר את הסינגל המיוחד, המרענן, והמשלח לבבות – "כל העולם תלוי בראש השנה שלי", הסינגל מבוסס על אמרתו המפורסמת של מוהר"ן מברסלב זיע"א שלא רק המקורבים שלו תלויים בראש השנה אצלו, אלא אפילו כל העולם כולו תלוי בראש השנה שלו. (מקור: ברסלב גלובל)

ניתן לשמוע את השיר בקו הניכי הישיבות – ברסלב בשלוחה: 82.

בעל הזמנן בערי וועבר בסינגל חדש ומרגש: לב נשבר

הבעל הזמנן בערי וועבר הסיד ברסלב בסינגל חדש ומרגש "לב נשבר" אותו הלחין המוסיקאי הר"ר שלמה הופמן, המסר הנפלא והמחוק שלב השבור הוא הדבר היותר שלם.

בערי פנה אל חברו הטוב, המפיק גערישי שווארץ מאולפני אדג'ור שהפיק את השיר הזה בעזרת הכישרון של המעבד הצעיר והמוכשר דיוויד מאוב מישראל שהופקד על העיבוד המוזיקלי, יואלי פאלאטשק ממקהלת זמירות

בארה"ב שהופקד על העיבוד וניצוח המקהלה בשיר אמר, שהוא מעולם לא הושפע כל כך משיר, ממוזיקה ובמיוחד הביצוע של בערי, לביצוע השיר הצטרף גם ילד הפלא "שלום סאל" ששם את כל הלב בשיר.

רביה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א מראה לנו את ההבדלים בין לב נשבר ועצבות, ואיך יודעים להבדיל בין השניים: "לב נשבר ועצבות אינו ענין אהד פלל פי לב נשבר הוא פלב, אבל עצבות הוא בא מן הפחול, ועצבות שהוא מהפחול היא סמרא אהרא, והקדוש פרוף הוא שונא אותה, אבל לב נשבר היא חביב לפני השם ותפרף פי לב נשבר יקר מאד מאד פנינו ותפרף והיה טוב שיהיה לו לב נשבר פל היום אף אנשים פערפכם יכולין לבוא מלב נשבר לעצבות על פן צריכין ליחד איזה שעה פיום שיהיה. לו לב נשבר דהינו להתבודד ולשבר לבו לפניו ותפרף פמבאר פמקום אחר, אבל שאר פל היום פלו יהיה רק פשמחה, ועל זה הנהיר אותנו פמה פעמים להתאמץ ולהתגבר שלא יהיה לנו לב נשבר רק איזה שעה פיום, ועצבות פלל לא, ושאר פל היום יהיה פשמחה". (שיחות הר"ן אות מא). עצבות הוא פמו מי שהוא פכעס וברגו פמו פמתרעם ומתלונן עליו ותפרף חס ושלום, על שאינו עושה לו רצונו, אבל לב נשבר הוא פכן המתחפא לפניו אביו פתינוק פקובל ובוכה לפניו אביו על פנתרעק מפנו". (שיחות הר"ן אות מב). אחר לב נשבר בא פשמחה, וזה סימן אם היה לו לב נשבר פשבא אחר פף פשמחה (שיחות הר"ן אות מה).

כמו"כ מוהרנ"ת מברסלב זיע"א דיבר חוק מוגדל לב נשבר, ואמר: "יכול אני לומר פרוש על "הפח"רם שיש" הפקשה פיותר – ולא על אדם, פי העקר הוא לב נשבר, ומי יכול לדעת את הלב הנשבר של השני?" "איך וועל זאנן א פרוש אויפן פוערפמן מחר"ם שיש און נישט אויף א מענטש, ווארם דער עקר איז דער לב נשבר, און ווער קען וויסן יענעמס לב נשבר?" (שיח שרפי קודש ב-תרכג).

אנשי שלומינו היו אומרים פצחתי: החלוק בין מדת עצבות ללב נשבר הוא אותו חלוק שיש בין תשעה פאב ויום פפור, שאף שהצמות שוים פאפורם פתמשה עניינים אף על פי כן תשעה פאב הוא יום אכל. ויום פפור אף פמתענים פמו כן אילם מכרכים עליה פרפת "שהחיינו וקמנו והגיענו" ליום קדוש זה, להורות על השמחה הפנימית שיש לנו פשוקים אנו להתענות פיום זה יום אהד פשנה לכפר בו את פל עונותינו. פמו כן עצבות הנה פאבלות, ולב נשבר פפנימיות נפשו לבו מלא פמחה על גורלו הקדושה שאף על פי כן מורע ישראל הוא ותקנתו גדולה פדה פפודאי פפוף ותפרף עמו פל למזכה ויזכה לתשובה פלקמה. (שיח שרפי קודש ו-שנב).

מילות השיר: לב נשבר ונדכא אלוקים לא תכזה (תהילים נ"א, י"ט), נישטא נאך אזא גאנצע זאך ווי א צובראכען הארץ, נישטא נאך אזא גאנצע זאך ווי א לב נשבר. תרגום: "אין דבר יותר שלם, מלב שבור". (מקור: ברסלב גלובל)

ניתן לשמוע את השיר בקו הניכי הישיבות – ברסלב בשלוחה: 82.

זכויות שיעורים ובתי-כנסת למקורבים!

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפריטים
בני ברק	'תמימי דרך' הלכה עם תורה חניכי הישיבות ב"ב	לומדים בחבורה תורת	מלווה מלכה !!	0548487317
בני ברק הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קרית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא פפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	חבורה ללימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387
קרית ספר	בית מדרש 'נחש ישראל'	תפילות שיעורים מלווה מלכה ועוד	ר"ח מסילת יוסף 34 (מאחורי 'בר כלי')	
לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו חניכי הישיבות – ברסלב, בשלוחה: 72				

עזרו לנו להגדיל את ההפצה! ע"י תרומה במכשיר 'קהילות' הפשוט: 'עלמא דאורייתא' תרמו וכתבו: עבור 'המקורבים' תזכו למצוות!

יום	חודש אלול	הדף היומי מעילה	משנה ברורה עמוד יומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות תלק ?	העמוד היומי תיקוני הוהר
ז	יד	כד	חזרה	פס:	קמה	סט.
א	טו	כה	תכה, ב-ג, תכו, א	צ.	קמו	סט:
ב	טז	כו	תכו, ב	צ:	קמו	ע.
ג	יז	כז	תכו, ב	צא.	קמח	ע:
ד	יח	כח	תכו, ב-ד	צא:	קמט	עא.
ה	יט	כט	תכו	צב.	קנ	עא:
ו	כ	ב	חזרה	צב:	קנא	עב.

הגורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ט וקיב.

דע מה שתשיב' – תשובות ל'מקורב' המרי'

❖ האם אליבא דחסידו ברסלב כולם צריכים להיות ברסלב ❖

שאלה:

מובא בחיי מוהר"ן אות רצט: 'פעם אחת דבר עמי מענין שאי אפשר להיות איש כשר באמת כי אם כשמתקרבין להצדיק האמת שבדור. קודם שנמצא הצדיק האמת בעולם, יכולים להתקרב להשם יתברך מעצמו. אבל אחר שכבר נמצא הצדיק האמת בעולם, אי אפשר להתקרב להשם יתברך באמת בשום אופן כי אם בשזוכין להתקרב אליו'.

ולפי זה יוצא שכל הצדיקים שהיו אחרי מוהר"ן ולא הכירו אותו אינם צדיקים אמתיים ולא התקרבו לה' יתברך באמת, היתכן בדבר הזה?

תשובה:

(א) בודאי לא זו הכוונה, וגם צדיקים שלא שמעו על מוהר"ן והלכו בדרכים אחרות בעבודת ה' יכולים להגיע למדרגות גדולות. ומה שאמר מוהר"ן שלאחר שמתגלה הצדיק האמת בעולם אי אפשר להתקרב לה' באמת אלא כשזוכים להתקרב אליו, כבר ביאר רבי אברהם ברבי נחמן ז"ל הכוונה בזה, שכאשר מגלה הקב"ה רפואות ודרכי תיקון חדשים על ידי הצדיק הגדול, הוא מוריד כנגד זה גם מחלות חדשות בצד הטומאה שאין תקוה להתרפא מהם אם לא על ידי הרפואות שגילה הצדיק הגדול.¹

ואם כן ברור הדבר שההולך בדרך התורה המסורה מדור דור יכול להתעלות ולהיות צדיק כמו שהיה תמיד, אלא שמתחדשים עליו מלחמות מצד היצר הרע המיוחד של הדור הזה, והנה פגעי הדור אינם פוגעים בכל אחד בשווה כמובן וכידוע לכל, וישנם נשמות רגישות יותר לפגעי הדור וישנם נשמות רגישות פחות, ודברי מוהר"ן נאמרו בכללות, שכללות אנשי הדור אינם יכולים להתמודד כנגד הפגעים החדשים של הדור (שהתחילו לפני כמאתים שנה בתקופת ההשכלה, ונמשכים עד ימינו כלכושים שונים) אלא על ידי ההליכה בדרכים שגילה, אבל יכולים להיות יהודים שלא נפגעו כל כך מפגעי הדור והצליוהו להיות צדיקים הגם שלא הלכו בדרכיו של מוהר"ן.

וכמו כן יש לדעת שגם אצל צדיקים יש מדרגות בלי סוף, ואי אפשר לנו לדעת למה זכו להגיע ולמה היו יכולים עוד להגיע. אך דברים אלו גבוהים מהשגתנו ואין אנו יכולים לדון כלל במדרגות של צדיקים שאין לנו השגה בהם. וכמו כן אין אנו יודעים מהי מדרגת ההתקרבות הנצרכת לכל אחד, ושמה יש כאלו שדי להם במה שקיבלו איזו עצה מכלי שני ושלישי, או שהשיגו מעצמם את העצות והדרכים שלימד מוהר"ן והתנהגו בהם (כידוע שלאחר שמתגלה איזה דבר בעולם קל יותר להשיג אותו מעצמו). והגם שלא זכו לדעת ממוהר"ן עצמו ולהתקשר עמו, אפשר שדי להם במה שאינם חולקים על הצדיק, שהרי סוף סוף לעת עתה שמו של הצדיק נסתר מרוב העולם, וגם מי שאינו הולך עמו להדיא אלא רק לא חולק עליו יש בזה מידה מסוימת של התקרבות. וזה אין אנו יודעים כלל מדוע יש שזכו להתקרב לצדיק קירבה גדולה ויש צדיקים וטובים מהם שלא זכו לזה, וכמו שכתב בליקוטי הלכות² זכמו כן בכל דור דור, אי אפשר להבין מפני מה זכו אלו

להתקרב להצדיק האמת יותר משאר אנשים, כי כל זה הוא בהינתן סגולה שאי אפשר להבין כלל'.

(ב) וכדי להבין יותר שיחה זו ננסה להתבונן מהו 'איש כשר באמת' שכדי להיות כזה מוכרחים להשתמש בעצות ודרכים אלו.

מוהר"ן לא התכוון לומר שאי אפשר להיות יהודי שלומד ומתפלל ועושה הרבה מעשים טובים בלי להתקרב אליו, שכן זה בודאי אפשר ואפשר, אולם 'איש כשר באמת' בלשונו של מוהר"ן פירושו יהודי שזוכה לנקודה המרכזית ביותר שכל היהדות עומדת עליו, שהיא: יהודי שחי חיים מחוברים ומקושרים עם הקב"ה, והחיבור הזה הוא השורש האמתי שממנו צומח קיום כל התורה במדרגה אחרת לגמרי, שכן מי שמחובר בלבו עם הקב"ה יש לו אהבה ויראה, יש לו רצון פנימי להתקדמות, יש לו מהרת הלב, יש לו התחדשות תמידית, ויש לו מקור לחיוזק בכל מצב.

אולם בדורות שלנו הנקודה הזו הולכת ומתכסה בשכבות של הומריות וקרירות, המלווים ביאוש פנימי מלמצוא את הרוחניות האמיתית של עצמנו, וכך היא הולכת ונעלמת עד שכבר ישנם שאינם מכינים מה חסר ביהדות בלי לב, הרי אפשר לעשות את כל המעשים ולצאת ידי כל החיובים גם בלי לב.

ועל זה נסובה שיחתו של מוהר"ן, שלמדרגה הזו של להיות 'איש כשר באמת' שעובד את הקב"ה עם לב אי אפשר לבא בזמנינו ללא ההליכה בדרכים המובאים בספרי מוהר"ן. כי הוא הצדיק שזיכו אותו משמים להוריד לדורות שלנו את דרך העבודה המתאימה לנו, כדי שנוכל גם אנחנו להיות אנשים כשרים באמת ויהיה לנו לב יהודי בריא שמזרים לכל האברים 'רוח חיים' של קדושה ומהרה (עיין ליקו"מ קמא ח).

(ג) וצריך להבין שכאשר מוהר"ן אמר שיחה זו לא התכוון לפסול אחרים או להתגרות במישהו ח"ו, אלא כוונתו היתה להעמיד אותנו על המיוחדות שבדרכו. ורבים מאלו שהתקרבו לדרכו של מוהר"ן יכולים להעיד על אמיתות דבר זה, שכשום פנים ואופן לא יכלו להיות יהודים כשרים באמת בלא שהיו זוכים להכיר דרך זו, ואינם צריכים אפילו לאמונת חכמים בזה.

ומי שהדברים הללו נראים בעיניו תמוהים ובלתי אפשריים, אינו מהוייב לקבלם באמונה עיוורת, אלא אדרבה, יהיה איש אמת ויבדוק בעצמו בכנות האם הוא כבר 'איש כשר באמת', עד כמה לכו מחובר לקב"ה בגישתו הכללית ללימוד התורה, בשעת התפילה, בקיום המצוות, ובכל מצבי החיים, והאם הוא עדיין איש חי ששואף להתקדמות רוחנית או שכבר התייאש מעצמו ואינו יודע כיצד אפשר להתקדם בפנימיות. ויבדוק האם יש דרכים בתוך היהדות הנאמנה שהתייסדו על ידי צדיקים וגדולי ישראל שיכולים לסייע לו, וממה נפשך, אם ימצא שהוא מתקדם עם דרכים אחרות, אשרי לו, ואם אינו מתקדם אתם, מדוע לא יבדוק גם את דרכו של מוהר"ן.

* * *

שאלה:

מובא בחיי מוהר"ן שלעתיד לבא יהיו כולם אנשי ברסלב, מהו פירוש הדבר.

תשובה:

נצטט את לשון אימרה זו כפי שהיא מופיעה בחיי מוהר"ן אות שלט: 'אמר שלעתיד יהיה כל העולם אנשי ברסלב. דאיתא במדרש (בראשית רבה

¹ פתיחה לביאור הליקוטים.

² וראה כוכבי אור חכמה וכינה אות לו שביאר שהמחלה החדשה שירדה לדור הוא התגברות כח הדמיון והולשת השכל, וזה נמשך ממדרגת הכינה של הסמרא אחריו, עיי"ש.

³ ברכת הריח וההוואה ד, כג.

בודאי אי אפשר לומר שהוכח להתקרב למוהר"ן, לא כתוב לא בגמרא ולא בשו"ע שצריך להתקרב למוהר"ן מברסלב, אבל כן כתוב שהוכח על האדם לעבוד את ה' ולהשתדל להתקרב אליו באמת ולתקן את פגמי נפשו, וממילא הוכח על האדם לבקש אחר כל הדרכים שיעזרו לו להגיע לזה, ומי שדרכו של מוהר"ן יכולה להועיל לו להתקרב לה' יתברך בודאי חייב להתקרב אליה.

לד, (מו) על פסוק 'זנתתי לכם לב בשר' – אל תקרי בשר אלא בסר, שיהיה כל אחד בוסר בחלק של חברו. לב בסר אותיות ברסלב'.

מפרשי המדרש שם ביארו ש'לב בוסר' בחלקו של חברו פירושו לב מואם בחלקו של חברו. כלומר שלעתיד לבא יכיר כל אחד את מקומו האמיתי וממילא לא ירצה להיות כמו חברו אלא ירצה רק בחלקו. וידוע שמה שאנשי מוהר"ן נקראים על שם העיר ברסלב דווקא (הגם שמוהר"ן דר בחייו בעוד כמה מקומות) אינו במקרה, אלא מוהר"ן אמר כן כאשר נכנס לדור בעיירה ברסלב⁴. וכאן אמר מוהר"ן שהמשמעות של חסידו ברסלב היא אנשים בעלי 'לב בוסר', היינו שכל אחד מהפוש רק את חלקו ואינו מהפש להיות כחברו.

ודבר זה הוא הגילוי הגדול שיתגלה לעתיד לבא, שאז כל אחד יגיע לשורשו וידע בדיוק מי הוא ומה תפקידו ועבודתו, ולא יהיה לו שום חשק לחלקו של חברו, ומוהר"ן מלמד את אנשיו לעבוד את ה' על פי דרך זו כבר עתה, כמבואר במאמר 'אחד היה אברהם' שנדפס בהקדמה לח"ב מליקוטי מוהר"ן, 'שאברהם עבד ה' רק על ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא רק יחידי בעולם, ולא הסתכל כלל על בני העולם, שכרים מאחרי ה' ומונעים אותו וכו', וכן כל הרוצה להיכנס בעבודת השם, אי אפשר לו להיכנס כי אם על ידי בחינה זו, שיחשוב שאין בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם, ולא יסתכל על שום אדם המונעו וכו', ודבר זה הוא אחד מאבני היסוד הגדולים ביותר של דרך מוהר"ן⁵, ועל זה אמר שלעתיד לבא כולם יוכו להגיע לבחינה זו ולכן כולם יקראו 'אנשי ברסלב'⁶.

[במאמר המוסגר: מי שיודע את הסוד של יחידי הדורות, שהם נשמות כלליות ושורשיות שכל נשמות ישראל נכללות בהם, מבין מאלו (גם ללא קשר לשיחה זו) שלעתיד לבא כולם יוכו גם להתקשר למוהר"ן מברסלב כפשוטו ויהיו חסידו ברסלב, כשם שהיום כל ישראל הם תלמידי משה רבינו ומקושרים אליו, וכמו שכל מי שיודע את עניינו של הרשב"י מבין שלעתיד לבא כולם יהיו אנשי רשב"י, וכך לעתיד לבא כולם יהיו אנשי מוהר"ן, כי בלתי אפשרי שאנשי הדור לא יכירו את הנשמה הכללית של הדור שבה הם נתלים].

* * *

שאלה:

האם יש חובה להתקרב למוהר"ן?

תשובה:

מוכא בספר אבניה ברזל⁷ שפעם שאל אחד את רבי נתן האם נכון מה שאומרים בשמו שבשמים מענישים מי שלא היה חסיד ברסלב. והשיב לו רבי נתן: אינו אומר כן, אלא בשמים מלקים על פגמי הנפש, ואם תתבונן בפגמוך הגדולים תבין שאילו היית חסיד ברסלב היית יכול לתקן אותם.

⁴ כמובא בחיי מוהר"ן אות קטו: 'שפעם אחת סמוך לכניסתו לברסלב מוזג לו כוס יין לקידוש, ונשפך על הארץ. ומוזג לו כוס אחר, וקידש עליו. ואחר כך אמר: היום נמענו שם ברסלביר חסידים, ושם זה לא ישתקע לעולם, כי לעולם יהיו אנשי שלומנו נקראים על שם עיר ברסלב, וכן היה כמפורסם.

⁵ וכידוע גם המשפט המופיע ב'מעשה מהכם ותם': 'זה מעשה שלי וזה מעשה שלו'.

⁶ כמו כן רבי נתן (עלים לתרופה מכתב קסג) כותב שהשם 'ברסלב' הוא גם על שם לב בשר, וגם זה דבר שדרך מוהר"ן מושתתת עליו – לזכות לב בשר, ולעתיד לבא יוכו לזה כולם כמו שנאמר 'זנתתי לכם לב בשר'.

⁷ שיחות וסיפורים ממוהר"ן ז"ל אות נא.

קו' ז'ז'י הישיבות – ברסלב'

בני התורה המקורבים

לאורו של רביה"ק

מוהר"ן מברסלב זיע"א

077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת הגליון הנפלא 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים וכנסים שנמסרו למקורבים. 0 - שיעורי הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 415 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהר"א"ש. 7 - הזוה"ק בלש"ה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזוה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברותות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים. 314 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות תפילה - נוסח ברסלב.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות.

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל:

E0773140331@GMAIL.COM

* * *

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ! וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318 (בכל האופנים יש לציין: עבור עלון המקורבים, וכשהתרומה היא דרך הטל' יש להשאיר הודעה לאחר מכן בקו המקורבים הנ"ל בשלוחה 72 על סך התרומה, ושהיא מיועדת לעלון זה) תזכו למצוות!

* * *

נשמח לקבל כל הומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר; (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!!

שאלה:

אשתי לא רוצה שאסע לאומן לראש השנה. מה אני אמור לעשות?

תשובה:

אי אפשר לנסוע ולהשאיר בבית אשה עצובה ומתוסכלת. זה לא רצון השם ולא רצון הצדיק.

ואי אפשר שלא לנסוע, כי רבינו ביקש והוא צריך אותנו שם, להביא גאולה לעצמנו, לבני ביתנו ולכל העולם כולו.

איך מיישבים את הדברים? איך פותרים את הסתירה?

לפני הכל – מבינים שיש סתירה.

שאי אפשר ואסור סתם כך לנסוע ולא אכפת לי מה יהיה.

אכפת לי וכואב לי.

זה ממש לא מובן מאליו לנסוע כשהאשה לא רוצה או לא מרוצה, כי

באמת יש כאן שני שותפים לדרך, שני שותפים לקושי שמתלווה לנסיעה

המבורכת הזאת.

בדיוק כשם שאתה צריך לארגן את הנסיעה, אתה צריך לארגן גם את הבית

שאתה חלק ממנו. גם אם אשתך מבינה את הרעיון ומאמינה בהשיבות של

מה שרבינו אמר, עליך מוטל גם להבין אותה, את הצד שלה, את הקושי

שלה, את ההרגשה שלה בהג בלעדייך.

כדאי מאוד לשבת ביחד ולפתוח את הנושא, לתת לו את מלוא תשומת הלב

ואת כל הזמן שנידרש. לראות מהם בדיוק הצדדים שמצערם ומקשים.

האם יותר נוח לה להיות עם המשפחה שלה? או שזה דווקא מלחיץ

ומעמיס? האם היא בעצם מעדיפה להישאר בבית ולארגן הכל לבד? אולי

היא רוצה להיות במירון עם הברות? אולי יקל עליה לקנות אוכל מוכן

לחג? אולי היא מתמודדת עם חוסר נעימות מול הצעות שהזמינו אותה

וקשה לה לסרב, למרות שזה פחות מתאים לה?

שאלה:

אני אברך כולל שהתקרב בשנה האחרונה לרבינו. שאלה שמטרידה אותי זמן רב היא: מדוע דרכו של רבינו נעלמה מעיניהם של רבים מגדולי הדורות, וכי אנו מבינים טוב מהם, או יודעים וחכמים מהם, או זקנים יותר מהם, מדוע אנו זכינו להתקשר לרבינו והם עדיין לא? אודה לך מאוד אם אקבל תובנה והארה בנושא עקרוני זה.

תשובה:

אחי היקר, תודה על שאלתך החשובה, שלמעשה כוללת כמה שאלות. שאלה ראשונה: איך יכול להיות שצדיקים גדולים טועים? ובכן בעניין זה אמר רבינו הקדוש: "העולם (כלומר בני אדם) אומרים שצדיק אינו יכול למעות ובאם הוא טועה הרי אינו צדיק. אני אומר שצדיק כן יכול למעות, ובאם הוא טועה עדיין הוא צדיק" (שיח שרפי קודש). למעשה זה לא הידוש כל כך גדול,

גם אם אין לך פתרונות, בוודאי יקל עליה להרגיש שאתה נושא איתה

בעול, מתעניין ומקשיב ואכפת, מברר איתה והושב איתה מה היא

מרגישה ורוצה, מה חסר לה ומה עדיף לה.

ומעל לכל, גם אם ימצאו הפתרונות הכי טובים, תמיד זקוקים לך בבית.

והזדקקות הזאת היא מחמאה ולא מכשול. יש נשמות יקרות שתלויות בך

וגם אם אתה נוסע, אתה צריך להשאיר משפחה שמחה עם ידיעה שגם אם

אתה הולך, הרצון והלב שלך לא הולך, אלא נשאר איתם לגמרי.

כמו במלחמה, צריך לצאת לקרב מול האויב, אבל ברור שרוצים להישאר

בבית ולא להשאיר את המשפחה לבד. רק שיש זמן הירום. יש הכרה.

לא ללכת עם מעם של בריחה מאחריות, של "תסדרו בלעדי", לא להשאיר

בבית אווירה של מינה לרבינו שציווה לבוא, אלא להשאיר בבית תחושת

שליחות, אהבה לרבינו והערכה לאבא שיוצא למשימה קדושה למרות

שהיה מאד רוצה להישאר בבית בהג, עם כל המשפחה.

לצאת ברוח טובה ובשמחה של שניכם שאתה נוסע כשגריר של כל

המשפחה. להביא הביתה שנה טובה ומתוקה. להביא לכל עם ישראל שנה

טובה ומתוקה.

אתה יוצא להכתיר את המלך בארץ אויב. אתה הולך להיות שותף

למלחמת הצדיק, לתת כוח לקדושה לסלק מן העולם כולו את כוחות

הרשע והטומאה.

ועל זה צריך לכוון ועל זה צריך להתפלל ובוודאי כך הוא רצון ה' ורצון

הצדיק. לקדש את שמו ואת שם הצדיק ולהאזיב את שמו ואת שם הצדיק,

גם בבית, ששם הוא מקור הברכה וההצלחה של כל מה שאי פעם נעשה

ונרצה לעשות.

שנה טובה ומתוקה

ארז משה דורון

הרב ארז משה דורון: איך יכול להיות שרבים מגדולי ישראל לא יודעים מרבינו?

שהרי התנ"ך כולו מלא בספור מעויותיהם של צדיקים. כמובן שהכל בדקות ולפי ערכם, אבל התורה דווקא מדגישה שוב ושוב את העובדה שצדיקים טעו וטועים, ואדרבא, בזה מתגלה אנושיותם ובוזה יש לנו גם מקום להתדמות להם. מה שאין כן כשמציגים אותם תמיד כמושלמים ובלתי טועים, שזה בכלל תפיסה נוצרית מעוותת שמנתקת את הצדיקים מאיתנו והופכת אותם לבלתי אנושיים.

חשוב להדגיש, לא שאנחנו יכולים לומר על צדיק זה או אחר שהוא טועה אבל אנחנו יכולים לומר: יש לי דרך אחרת בעבודת השם ויש צדיקים מקובלים ומוסמכים שדוגלים בדרך הזאת. אני לא יכול לומר למשל: 'הרמב"ם טועה' אבל אני יכול לומר 'אני סובר כמו הראב"ד שאומר אחרת מהרמב"ם בעניין זה וזה'. או כמו גדולי ישראל אחרים ורבינו בכללם שאומר שהרמב"ם טעה במה שניסה ליישב סוגיות אמונה בדרך שכלית כלבד בספרו 'מורה נבוכים', ואסרו ללמוד בו. ואף על פי כן – הרמב"ם נשאר הרמב"ם. וזו אחת

היכולות העמוקות שיש לנו כיהודים של נשיאת הפכים. "צדיק כן יכול למעות, ובאם הוא טועה עדיין הוא צדיק", ולכן אנחנו מכבדים ומוקירים את כל הצדיקים וגדולי ישראל, גם אם מרם זכו להכיר את ענייני רבינו וגדולתו.

והנה כמה מדבריו הוצבי הלהבות של רבי נתן בעניין זה: "וכל כך נתבלבל העולם עד שאפילו בין הצדיקים האמיתיים והכשרים בעצמן נפל מחלוקת ובלבול גדול. כמו שכתוב "דור שבן דוד בא קמגוריא בין תלמידי חכמים". שזו בחינת מחלוקת שבין יוסף ואחיו שכולם היו צדיקים גדולים, ואף על פי כן היה ביניהם מחלוקת גדול עד שמכרו את יוסף לעבד. כי אמרו שאינו איש אמת ולא האמינו לחלומותיו ולדבריו. כי סברו שהוא שקר חס ושלום. ועל כן מכרוהו לעבד שהוא בחינת שקר כנ"ל. והחליפו השיטה כאלו חס ושלום נשמתו הוא מבחינת עבד חס ושלום. ועל ידי זה נתגלגל הדבר וירדו אבותינו למצרים והיו שם עבדים לפרעה כמצרים. שכל זה היה לברר נשמתם מבחינת עבדות שנאחו בהם על ידי בחינת היכלי התמורות. על ידי בחינת החילוף הנ"ל שנאחו בהם על ידי הטא אדם הראשון שעיקר גלות מצרים היה בשביל זה כידוע. כי המעשה הנ"ל היא כוללת כל התורה כולה וכל הדורות כולם. כל מה שעבר מיום ברוא אלוקים אדם על הארץ והטא ואכל מעין הדעת טוב ורע וגרם התגברות הלהט ההרב המתהפכת, בחינת היכלי התמורות כנ"ל שמשם נמשך כל הגלויות שמתגבר בכל פעם בן השפחה על בן המלך כנ"ל. עד שגם בין ישראל בעצמן, ואפילו בין התלמידי חכמים בעצמן נעשה מחלוקת, שזוהו בחינת המחלוקת שבין יוסף ואחיו ובין שאול ודוד וכיוצא בהם.

"כי אין יודעין בבירור היכן נקודת האמת. כי בכל דור יש כמה צדיקים אמיתיים. אבל יש אמת למעלה מאמת. כי בוודאי אין מדרגות כל הצדיקים שווין. וכל מה שמדרגת הצדיק גדול יותר, האמת שלו גדול ומבורר יותר, כי עיקר הוא האמת. עד שיש בכל דור צדיק אמתי שהוא בחינת נקודת האמת שבין הצדיקים. אבל מחמת מרירת הגלות והתגברות הסטרא אחרא מתגבר בחינת החילוף והשקר של היכלי התמורות הנ"ל. על ידי זה קשה מאד מאד לידע היכן נקודת האמת, עד שעל פי רוב הבעל דבר מתגרה בהצדיקים בעצמן ומכנים ביניהם בעצמן מחלוקת גדול, כי הוא מכנים בלב שאר הצדיקים כאילו, חס ושלום, זה הצדיק האמת שהוא בחינת נקודת האמת, כאילו הוא נוטה חס ושלום מדרך האמת. עד שמסית אותם שיהלוקו עליו

לשם שמים, כמו שמצינו בכמה דורות. כמו שאול שרדף את דוד בהנם וכן אחי יוסף שחלקו עליו כל כך עד שהתירו את דמו. ובוודאי כוונתם היה לשם שמים, כי סברו שאינו איש אמת ומוציא דיבה וכו'. וכמו כן היה בדורות שלפנינו ובפרט בדורות הללו בעיקבא דמשיחא שהתגבר השקר מאד, עד שגם בין הצדיקים והכשרים בעצמן נפל מחלוקת גדול ואין יודעים היכן נקודת האמת. וצריכין להתפלל להשם יתברך שיוכה למצוא האמת לאמיתו" (ליקוטי הלכות הלכות ברכות השחר ג' סעיף י"ז).

ולשאלה השנייה בתוך דבריך: 'מדוע אנו זכינו להתקשר לרבינו והם עדיין לא? דבר ראשון - מי יודע נסתרות, מה עברה כל נשמה ונשמה והיכן שורשה בעולמות העליונים. גם אם אין אנו גדולי ישראל, יתכן מאד שנשמותינו מושרשות בגבהי מרומים, ורבי נתן עצמו כתב שמי שזכה להתקרב לרבינו זה בוודאי כי עשה איוו מצווה עצומה בגלגול זה או בגלגול אחר.

ועוד תשובה, מצד הנגלה. ידוע שמי שגדול יותר יש לו יצר הרע גדול יותר ובפשמות יש לו יותר תורה ומצוות ומעלות רוחניות ולכן בוודאי שקשה לו יותר לכטל את הכל ולהתקרב לצדיק שגדול ממנו. זה ניסיון גדול. וכבר מצינו סיפור על אחד מגדולי מקורבי רבינו ז"ל על הקושי שהיה לו להתבטל לרבינו בתחילת היכרותם, דווקא בגלל גדולת עצמו. "ספרו לי שיחתו הקדושה שהסיד אחד (הוא רבי יודל) בא לפניו שהיה חשוב קצת, וכבר היה בא בימים קצת, והיה לו ידיעה בכתבי האר"י זכרונו לברכה ורצה להתקרב לרבינו זכרונו לברכה. והתחיל לדבר עם רבינו זכרונו לברכה כדרך החסידים החשובים. ואמר לרבינו זכרונו לברכה: יורנו רבנו דרך לעבודת הבורא יתברך. ענה ואמר רבינו זכרונו לברכה בלשון תמיהה: "לדעת בארץ דרכך?" (תהלים ס"ז ב) הינו מי שהוא עדין משוקע בארציות גמור הוא רוצה לדעת דרך להתקרב להשם יתברך? וכפי המובן מהספור, שקפידתו היה מה שמדבר עמו בלשון גדלות שרוצה לידע דרך להשם יתברך כאלו לא חסר לו כי אם לידע דרכים, כי רבינו זכרונו לברכה רצה שידבר עמו באמת (שיחות הר"ן, רצב).

והשם הטוב יורנו דרך האמת, להתקרב לעבודתו יתברך באמת

ארז משה דורון

כנס הניכי הישיבות ברסלב!!

לקראת ראש השנה תש"פ מתארגן כנס גדול

בהכנה לימי ר"ה הבעל"ט ולקראת הנסיעה

לאומן, לציונו הקדוש של רבנו הננמ"ח זיע"א

הכנס יתקיים אי"ה בבני ברק

פרטים בקו 'הניכי הישיבות - ברסלב': 077-31-40-331

ניתן לקבל את 'החיזוק היומי' למייל

ע"י בקשה בכתובת: yefabian@gmail.com

ניתן לקבל את גליון 'המקורבים' השבועי

למייל ע"י בקשה בכתובת:

E0773140331@GMAIL.COM

ניתן לקבל את גליון 'הקבצו' החודשי במייל

ע"י בקשה בכתובת: vhecmu@gmail.com

ניתן לקבל עדכונים בחסידות ע"י 'ברסלב

גלובל' בכתובת האימייל:

info@breslevglobal.com

אמר רבינו הקדוש: "רציתי שהעניין שלי יתפשט בלבוות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי ליט"א!!"
(שינוי שרפי קודש ז"כ, סימן נ"ר)